

שני שעירי פרק שישי יומא

סח.

(א) זכמים (ג, ז) וז' לאו
 (ב) זכמים (א, ז) זכמים (א)
 (ד) שם סנהדרין זכמ: (ה) נל
 הענין זכמים קה: קו, ע"ש,
 (ו) ויקרא דבנא דמוכח פשה
 ג, (ז) נצולה לאו וי
 ע"י רש"י זכמים נ, זכמ
 ונאמר להלן ויזע, (ח) ואחרי
 פשה ה, (ט) ויקרא טו,
 (י) כס"א: מערב,

מה להלן וכו'. כדמפרש ואזיל: וקרבו ופרשו והוליא. בת"כ (ו) ה"ג
 לה ואת עור הפר ואת כל בשרו על ראשו ועל כרעיו וקרבו ופרשו
 והוליא מלמד שמוציאו שלם: ונאמר להלן (ו) ראש וכרעים ה"ג.
 ומעלה גמר שנאמרו זה ראש וכרעים בהקטרמה שנאמר וערכו את
 הנחמים את הראש ואת העדר ונאמר

והקרבו וכרעים: שם שפרשו בקרבו
 וכו'. שנאמר ואת עור הפר ואת
 כל בשרו הקיש הולאת עור ובשר
 להולאת קרבו ופרשו מה פרשו

בקרבו אף בשרו בעורו וכחדי והוליא
 ושקף מה הולאתו בשרו (ה) ועורו
 שוף שריפתו כן: ס"ר נאמר כן
 מחוץ למחנה וכו'. הגירסא הו
 משושבת היא ואי אפשר להעמידה
 וזממכת זכמים וזכמ"כ (י) הכי איתא
 ת"ר להלן אתה נותן להן ג' מחנות
 וכלן אתה נותן להן מחנה אחת א"כ
 למה נאמר אל מחוץ למחנה לומר
 לך כיון שיצאו חוץ למחנה אחת
 מטמאין בגדים וגבי פר יום הכפורים
 תנא לה בת"כ יוצא אל מחוץ למחנה
 ושקפו וגו' וקמממה תנא ולאמר
 הכי להלן בפר העדה וכהן משיח
 אתה נותן להן לשריפתן חוץ לג'
 מחנות עורה וכו' היות וירושלים
 כדיליף לקמן וכאן אתה אומר אל
 מחוץ למחנה ושקפו דמשמע ששורפן
 חוץ למחנה שכינה מיד צמחנה ליה
 והלא אף אלו פנימיים ואיתקישו
 להדדי לשריפה ולטומאת בגדים
 כדאמרין גבי פר העלם דבר ועשה
 לפר כאשר עשה לפר החטאת (ט) וכוליה
 לדרשא ודרכין לפר זה פר יום
 הכפורים זמס' זכמים (נט) וזממכת
 מנחות (סו) מייטין לה ועיקרה בת"כ
 וגבי פר יוה"כ נמי כתיב החטאת
 החטאת ואת פר החטאת ואת שעיר
 החטאת מה תלמוד לומר חטאת
 חטאת לפי שלא למדנו שיהו מטמאין
 בגדים ושפרין אצות הדשן אלא אלו
 צלבד מניין לרבות פר משיח ופר
 העדה ושעירי ע"ז ת"ל חטאת

הטאת אלא כי הדדי יניהו א"כ למה נאמר כן מחנה אחת לא
 נאמרה אלא על טומאת הבגדים הכתובה אחריה והשורף אותם יבכס
 בגדיו ולומר לך כיון שיצאו חוץ למחנה אחת מטמאין בגדים ואף
 של פר כהן משיח מכלל למד שהרי לא נכתבה צו טומאת בגדים
 ומריבוא דחטאת חטאת אחיה דכפרישית. וה"ג אמר מר להלן אשה
 נותן להם ג' מחנות וכו': מחוץ למחנה דשן. בהולאת דשן
 המוצא והוליא את הדשן אל מחוץ למחנה שאין ת"ל אינו מלמד
 כלום דלגא ידענא דאל מחוץ למחנה מוציאין אותו דכתיב כפרים
 הגשמים אל שפת הדשן וכתיב צהו מחוץ למחנה: ורבי
 שמעון דלמר צמחתיין אין מטמאין בגדים עד שיצאת האור
 צרובן האי מחוץ למחנה דכתיב בפר ושעיר של יום הכפורים
 מאי עביד ליה: נאמר כן. בפר יום הכפורים: ונאמר להלן.
 בפרה אדומה והוליא אותה אל מחוץ למחנה (במדבר יט): מה
 כאן. בפרים הנשרפין חוץ לג' מחנות אף שחטאת פרה אדומה
 חוץ לג' מחנות: ומה להלן. בפרה אדומה צמחתי של ירושלים
 דכתיב זה אל נכה פני הארץ מועד (ס) אלא עומד צמחתי ופניו
 למערב כנגד פתחו של היכל שהוא כזכר מורחתי (י) ופתוח למזרח
 אף כן וכו': ורש"י. דמפקי ליה לקרא לטומאת בגדים וליה
 להו גזירה שוה: היכא שריף להו. לאחו רוח של ירושלים:

לפונה
 נפקא אי נמי יליף שריפה חוץ לג' מחנות מגזירה שוה דמחנה
 מניותר למלד על פרה שלש מחנות נגמר לה מפרים הנשרפים כדגמר
 מקלל צרי"פ נגמר הדין (פסחא דף מ:): ויש לומר דשמא
 לרבי שמעון מקלל נמי מפר יוה"כ גמר כונו פרה ועוד תימה לדין
 נגמר מקלל שיהא חוץ למחנה מיום הכפורים דמטמא בגדים חוץ
 למחנה אחת ולא נגמר חוץ לג' מחנות משריפת פרים ויש לומר
 נסתברא משריפה אית לן לנגמר דלדידי ואידי הכשירו שם מקלל
 לסקולו ופרים לשורפן אצל טומאת בגדים שחוץ למחנה אחת אינן
 הכשירו אצל תימה מאי איצטרך קרא צפ' השוחט והמעלה (זכמים
 דף ק:):

בשם שפרשו בקרבו כך בשרו בעורו. פירש"י ואיתקש שריפה
 להולאת ומינה לי והא בקדשים אין למדין היקש מהיקש והכל
 כיון דהולאת גופה למדין צהיקש מדאיתקש עור ובשר לפרש היכי דדר
 גמריין מינה שריפה צהיקש ואין למדן כיון דנשרפין חוץ לשלש מחנות
 זה חש"י עור ובשר שלהם קודם לענין זה

שלא יחזרו וילמדו צהיקש אלא חוץ
 שפיר ומלמדן צהיקש דהא צפ' אחיה
 מקומן (זכמים דף טו) מיימי הא
 צריימא דהכל וגמר מינה דבר הלמד
 צהיקש חוץ ומלמד צהיקש צהיקש
 אלא יש לומר דשריפה גופה איתקש
 לפרש כשם שפרשו בקרבו צהיקש
 שריפה כן בשרו בעורו דשורף אף
 על בשרו וראשו וכרעיו וקרבו
 ופרשו מאי תלמודא אמר רב פפא כשם
 שפרשו בקרבו כך בשרו בעורו: מאימתי
 מטמאין בגדים: (ט) תנו רבנן צהיקש אל מחוץ
 למחנה ושרפו להלן אתה נותן להם שלש
 מחנות וכאן אתה נותן להם מחנה אחת
 אם כן למה נאמר מחוץ למחנה לומר לך
 כיון שיצא חוץ למחנה אחת מטמאין
 בגדים והתם מנא לן (ד) דתניא (ו) והוציא את
 כל הפר חוץ לשלש מחנות אתה אומר
 חוץ לשלש מחנות או אינו אלא חוץ למחנה
 אחת כשהוא אומר בפר העדה (א) אל מחוץ
 למחנה שאין ת"ל שהרי כבר נאמר ושרף
 אותו כאשר שרף את הפר הראשון ומה
 ת"ל אל מחוץ למחנה ליתן לו מחנה שניה
 וכשהוא אומר (ב) מחוץ למחנה בדשן שאין ת"ל
 שהרי כבר נאמר (א) אל שפך הדשן תן לו
 מחנה שלישית (ו) ור"ש האי מחוץ למחנה
 מאי עביד ליה מביעי ליה לכדתניא ר"א
 אומר נאמר כאן מחוץ למחנה ונאמר להלן
 (ג) מחוץ למחנה מה כאן חוץ לשלש מחנות
 אף להלן חוץ לג' מחנות ומה להלן במזרחה
 של ירושלים אף כאן במזרחה של ירושלים
 ורבנן היכא שריף להו כדתניא היכן נשרפין
 לצפונה

משיח כדפירש רש"י מדרשיו לפר זה פר יום הכפורים דליתקש
 בהוא קרא לפר כהן משיח ולפר העלם וצקרא אחריתי דכתיב
 ואת פר החטאת ואת שעיר החטאת שאין תלמוד לומר החטאת
 איתקשו להדי וכל שכן דקשה טפי הכא דגמר פרה בגזירה
 שוה מפר יום הכפורים ופר יום הכפורים צהיקש מפר כהן
 המשיח דלחיה גופיה יליף צהיקש בשלמא מורחה של ירושלים
 דגמר יום הכפורים מפרה מצי הדר למיגמר מפר כהן משיח לרצ
 פפא דפרק אחיה מקומן דלמר צהו מלמד אולינן ומלמד חוליין
 הוא דפרה קדשי צדק הצית היא אצל הכי מלמד יום הכפורים
 על פרה כיון דמלמד קודש הוא ויש לומר דפר יום הכפורים
 ופר כהן משיח לא צהיקש גמרי צהדי אלא בגזירה שוה דעור
 ובשר ופרש דלעיל או צהיקש דהחטאת מהדדי דככולו
 כתיב החטאת ולא כונו שפירש רש"י דהיקש הוא והשתא נישא
 דהוא ליה דבר הלמד בגזירה שוה חוץ ומלמד בגזירה שוה ופר
 העלם נמי למאן דלמר הימנו ודבר אחר הוא היקש לאו צהיקש
 יליף אלא בגזירה שוה דהחטאת חטאת ואפילו לר' מאיר דפליג
 בס"פ התערוכות (סא זא עט) אההוא דרשא דחטאת וקאמר אינו
 צריך הרי הוא אומר לכפר כו' לאו משום דלית ליה גזירה שוה
 אלא הי"ק אינו צריך גזירה שוה לטומאת בגדים דמקרא דלכפר
 לרבי שמעון מקלל נמי מפר יוה"כ גמר כונו פרה ועוד תימה לדין
 נגמר מקלל שיהא חוץ למחנה מיום הכפורים דמטמא בגדים חוץ
 למחנה אחת ולא נגמר חוץ לג' מחנות משריפת פרים ויש לומר
 נסתברא משריפה אית לן לנגמר דלדידי ואידי הכשירו שם מקלל
 לסקולו ופרים לשורפן אצל טומאת בגדים שחוץ למחנה אחת אינן
 הכשירו אצל תימה מאי איצטרך קרא צפ' השוחט והמעלה (זכמים
 דף ק:):

(א) רש"י ד"ה כשם שפרשו
 כו' מה הולאתו בשרו בעורו
 א"ל:

מוסף רש"י
 הובא בסוף המסכת

רבינו הגנאל

דילפי מפר העלם דבר של
 צבור שנאמר בו בפר העלם
 דבר של צבור על ראשו ועל
 כרעיו וקרבו ופרשו, ונאמר
 בעולה קרבו ראשו וכרעיו,
 מה להלן ע"י ניתוח, שנאמר
 והפשט את העולה ונתח
 אותה לנתחיה, אף פר העלם
 דבר ע"י ניתוח. אי מה העולה
 ניתוחה אחרי הפשט עורה
 מבשרה, אף זה הפר ניתוחו
 אחרי הפשט, ת"ל וקרבו
 ופרשו, כשם שפרשו בקרבו
 כך בשרו בעורו, למדנו
 שלא היה מפשט העור מן
 הכניס היו מעמידים מפני
 הדין דהוא דבוק על
 הכשר. תוספתא היין שורפין
 אותו אבות הדין הגדול
 חוץ לירושלים ולצפונה של
 ירושלים חוץ לג' מחנות
 (הויקפין) (הויקפין) של
 כהנים היו מעמידים מפני
 דוחק העם כדי שלא
 יהו קופצין לראות ונפליין
 לתוך המדרה וכו'. מאימתי
 מטמאין בגדים וכו'. ת"ר
 להלן בפר כהן משיח
 אתה נותן חוץ לג' מחנות
 וכאן חוץ למחנה אחת.
 אם כן מה ת"ל אל
 מחוץ למחנה, למד כיון
 שיצא חוץ לחומת העדה
 מטמאין בגדיהן ומצויאין
 אותן לשרוף, דבתנן בכתובים
 סוף פרק טבול יום, היו
 סובלין אותן בטומות יצאו
 הראשונים חוץ לחומת
 העדה והאחרונים לא יצאו.
 הראשונים מטמאין בגדיהם
 והאחרונים אין מטמאין עד
 שיצאו כו'. והתם בפר כהן
 משיח מנא לן דחוק לג'
 מחנות. דתניא והוציא את כל
 הפר אל מחוץ למחנה חוץ
 לג' מחנות וכו', ופשוטה
 בפר כהן משיח כתיב אל
 מחוץ למחנה אל שפך הדשן
 למנו ששפך הדשן הוא חוץ
 למחנה למה כתיב והוציא
 את הדשן אל מחוץ למחנה
 להוסיף לו חוץ למחנה
 אחר. עור בפר העדה כתיב
 ושרף אותו כאשר שרף את
 הפר הראשון. והוא פר כהן
 משיח. וממילא ידעין דחוק
 למחנה ישרף, למה כתב
 בו (אל מחוץ למחנה) ליתן
 מחנה אחר הרי ג' מחנות.
 וכתיב והשליך אותה אצל
 המזבח קדמה אל מקום
 הדשן. ש"מ ששפך הדשן
 במזרח היה. הנה למדנו שפר
 כהן משיח היה נשרף חוץ
 לג' מחנות למזרח ירושלים.
 וכן פר העדה. ור' שמעון
 דאמר משיחת האור ברובן
 דאישתייר ליה אל מחוץ
 למחנה מופנה גמיר ביה
 גזירה שוה מפר כהן משיח.
 כדתניא ר' אליעזר אומר
 נאמר בו מחוץ למחנה כו'.
 ורבנן דמפקי אל מחוץ
 למחנה (ד[חוק] לחומת עודה
 [מטמא בגדים] הני היכא
 הוא שריף להו, אמרין שריף
 להו לצפון ירושלים חוץ לג'
 מחנות כדתניא כו'.